

המקום שאליז הולכים

ב.ג. טולר

Where One Goes

by

B.N. Toler

Copyright © 2015 Brandy Toler

All Rights Reserved

Translated by Kinneret Higgins Davidi

כל הזכויות בשפה העברית שמורות לבוקטיק הוצאה לאור
ת.ד: 2113 נס ציונה.

מו"ליות: אורנית בן שלום אסייג ואביבית לוי

תרגום: כנרת היגינס דוידי

עריכת תרגום: חמוטל לוי

הגהה: נויה שדה

עימוד: יפעת שמש

עיצוב עטיפה: לירז עמר - מעצב גרפי דפוס רפי

הדפסה: דפוס קורדובה

אין להעתיק, לצלם, לשכפל, לסרוק, לאחסן במאגרי מידע, להזרים
או להפיץ ספר זה או חלקים ממנו, בשום צורה ואופן ובשום אמצעי
אלקטרוני, אופטי או מכני כלשהו, הקיים או יהיה בעתיד, כמו כן אין
לעשות בספר זה כל שימוש מסחרי לרבות צילום או הקלטה ללא קבלת
אישור בכתב מהמחברת.

האירועים והדמויות בספר זה אינם אמיתיים אלא פרי דמיונה של
הסופרת בלבד. כל קשר או דמיון בין האירועים ו/או הדמויות למציאות,
מקרי לגמרי.

דאנאקוד: 1296-36

נדפס בישראל 2019

המקום שאליו הולכים

ב.ג. טולר

מאנגלית: כנרת הינינס-דויד

בואטיק
בואטיק הוצאת ספרים לאור

הקדשה

להאנה גרהם, מורגן הרינגטון, קסנדרה מורטון
וכל שאר הנשים שאיבדו את חייהן בידיו של אדם אכזר.
ליבי יוצא אליכן ואל משפחותיכן.
נוחו על משכבכן בשלום, ילדות יפות.

1

שרלוט

לסבתא שלי היה פתגם קבוע שהייתה אומרת לי בנקודות שפל בחיי. גם זה יעבור. בעיניי היא הייתה מדהימה וכל-יכולה, אז האמנתי לה. היא פשוט הייתה כזאת. הייתה לה יכולת לתקן את העולם ברגע אחד בעצם נוכחותה. עד היום אני נאחזת במילים שלה, משננת אותן עם כל שאיפה ונשיפה. לפעמים זו המשענת היחידה שיש לנו בתקופות קשות. משהו ריק וחסר תועלת כמו מילים יכול לפעמים לדחוף אותנו להמשיך לדשדש בנהר השוצף והאכזרי של החיים. וזה בדיוק מה שנתנו לי המילים האלה. מילים הן החוטים הדקים שקושרים אותי לעולם הזה, אוסרים עליי להיעלם אף-על-פי שכל אינסטינקט בגופי אומר לי לשים לזה סוף. ופשוט לשחרר.

"שם." קולה של קייסי קוטע את מחשבותיי. היא מצביעה על גשר סמוך לכביש המהיר ליד שרלוטסוויל, וירג'יניה. עברו שלוש שעות מהעצירה האחרונה שלנו והחושך כבר ירד ומסתיר את מדרונות ההרים הססגוניים, המכוסים בצבעי הסתיו. אני מכוונת את הטויוטה ראנר שלי אל העשב בשולי הכביש קצת לפני הגשר. אני מותשת. לא רק פיזית, אלא בכל מובן אפשרי. הנסיעה ארכה ימים שלמים, רוקנה את מעט הכסף שהיה לי ודחפה אותי למחשבות אפלות יותר ממה שהיו לי אי-פעם בחיי.

"הוא השאיר אותי בשיחים שמתחת לגשר. אבל אני כבר לא נראית כמוני," היא מזהירה אותי, ואני משיבה לה בחיוך הכי אוהד שאני יכולה לגייס. הייתי רוצה לגעת בה, לנחם אותה במחווה גופנית כלשהי - אולי חיבוק.

אבל אני לא יכולה לגעת במתים.

אני יכולה רק לראות אותם ולדבר איתם.

"קייסי, אני..."

"את לא חייבת ללכת לראות," היא קוטעת אותי, "אבל אמרת שאת צריכה, כדי להיות בטוחה שזה אמיתי." זה נכון. באמת אמרתי את זה. בסך הכול, אם אני הולכת לשלוח למשטרה הודעה אנונימית על גופה, אני צריכה לדעת בוודאות שהגופה אכן שם. גשם כבד יורד ואני מביטה קדימה בחשש בגשם המרעיש על ה-4x4 שלי. אני לובשת את מעיל הגשם שלי, או בעצם את המעיל של אחי, אקסל. המעיל עבר אליי עם מותו לפני שש שנים - כשהעולם התהפך על צירו והעיף אותי אל תהומות האבדון.

אני שולחת את ידי לתא הכפפות ומוציאה ממנו את הפנס הכחול. לא השתמשתי בו שנים, ואני מקווה בכל ליבי שהסוללות לא נגמרו. "כבר חוזרת." אני נאנחת, מכסה את ראשי בכובע של המעיל ויוצאת מהמכונית, כמעט מחליקה על התחת בעשב הרטוב. הייתי צריכה לדעת שככה זה ייגמר. ידעתי שזה רק עניין של זמן עד שנשמה של מישהו תמצא אותי ותבקש שאחשוף את מקומה של גופתה שהושלכה אי-שם אחרי רצח אכזרי. אני לוחצת על המתג ושום דבר לא קורה, אבל אחרי כמה טפיחות, הפנס מתחיל להבהב. הוא מספק אור מוגבל ביותר, אבל אני אומרת תודה. בבסיס הגשר יש מדרון קטן שיורד מגבעה תלולה. למטה זורם ערוץ נחל ונראה שמפלס המים גבוה מהרגיל, אז אני יורדת בזהירות ומקווה שלא אחליק לתוכו. הגשם אכזרי, מצליף בי חזק בדקירות קרות על

עורי. היקום תמיד נגדי. אם השמיים היו צלולים, הפעם הראשונה שאני רואה גופת קורבן רצח יכלה להיות קצת פחות טראומטית - לא הרבה, אבל קצת.

כשאני מגיעה למטה אני נעצרת בחשש. המים מגיעים לי עד הברכיים, חודרים למגפי הגשם וממלאים אותם בתוך שניות. אני סורקת את האזור באור הפנס העמום מאוד, ורואה מיד את ערימת הצמחייה שקייסי תיארה קודם ליד העמוד הקרוב אליי ביותר. אני נושמת עמוק, בולעת את מיצי הקיבה שמטפסים בגרוני ומניחה את ידי על החזה כאילו זה מה שירגיע את ליבי ההולם. אני מגיעה לעמוד המוקף שיחים בעשרה צעדים. בהתחלה אני עומדת בלי לזוז ושוב נושמת עמוק.

"קדימה, שרלוט, תעשי את זה וזהו," אני מנסה לשדל את עצמי. אני מושיטה יד רועדת לאחד השיחים ומושכת אותו. הרוצח של קייסי לא השקיע במיוחד בהסתרת הגופה. ברגע שאני מתחילה להזיז דברים אני רואה בבירור את הגולגולת שלה ואת מה שנשאר משערה הבלונדיני. אני שומטת את השיח מידי ומועדת לאחור, מאבדת שיווי משקל ונופלת למים, ומאבדת את הפנס כשאני נוחתת. האור מהבהב וכבה מיד ואני מגששת במים השחורים העכורים, אבל כעבור דקות אחדות מבינה שהוא נעלם. אני קמה, עוצמת עיניים, מתפללת לא להקיא. זה הדבר האחרון שקייסי צריכה לראות עכשיו.

אני מטפסת בזחילה בחזרה לאוטו, נשענת על מכסה המנוע כדי לחלוץ את מגפיי ולרוקן אותם מהמים ונועלת אותם שוב. כשאני נכנסת, קייסי מסתכלת עליי אבל לא אומרת כלום. אני בוהה קדימה, שקועה במחשבות. קייסי מצאה אותי לא רחוק מגבול מדינת רומונט, במסעדה שהוריה ואחותה ישבו לאכול בה. ברגע שראיתי אותה היא ידעה שאני יכולה לראות אותה למרות

העובדה שהיא מתה. כשהמתים נגלים לעיניי, אין צלילים מוזרים או דמות מהבהבת. היה נחמד אילו היה איזה אות אזהרה, אבל לא זכיתי למותרות כאלה. הם נראים כמו כולם. רק כשהם רואים שראיתי אותם אני מבינה שהם מתים.

"מה עכשיו, קייסי?"

היא תוחבת את שערה הבלונדיני מאחורי אוזנה בתנועה עדינה. היא הייתה בחורה יפהפייה - מאותן בחורות שכל גבר מבחין בהן. למזלי המתים נגלים לעיניי כמו שהם נראו בחיי היומיום שלהם. לא כמו שנראו ברגע שמתו. "עכשיו את מתקשרת למשטרה," היא אומרת. פשוט.

"ומה בדיוק אני אומרת להם? הם עלולים לחשוב שאני מעורבת

ברצח שלך."

"תדווחי אנונימית."

"ומה עם האיש שהרג אותך? את לא רוצה שהם ימצאו אותו?"

"הם ימצאו. כשיגיע הזמן. יש דברים יותר חשובים."

אני מתניעה את הטיוטה אבל ממשיכה לעמוד במקום עוד רגע, מגבירה את החימום למקסימום. "וזהו? זה מה שאת צריכה כדי לעבור לצד השני?"

"אימא ואבא שלי לא יכולים להמשיך הלאה בחיים כל עוד הם לא יודעים מה קרה לי. ברגע שהם ידעו שאני מתה, ברגע שיהיו בטוחים, הם יוכלו להתאבל ולהתקדם. חוסר הידיעה הורס אותם, ואחותי הקטנה מתפרקת. אני לא יכולה לעזוב לפני שאדע שהם יהיו בסדר."

"טוב." אני מהנהנת ומעבירה להילוך. אני רטובה עד לשד עצמותיי, קופאת מקור, אבל מוטב שאדווח בהקדם. כך קייסי תוכל להיות רגועה ואני אוכל להיות לבד. אם כי גם כשאני לבד,

זה אף פעם לא נמשך זמן רב. לא משנה איפה אני, תמיד יש נשמה שצריכה סגירת מעגל, שחייבת ליישב איזה עניין לא פתור. את קייסי רצח גבר שפגשה כבר כשהייתה בשנה השנייה שלה בקולג'. הוא עקב אחריה כשיצאה מהבר לבדה, והיא לא הבחינה בו. קשה לי מאוד לספר את כל הפרטים. האמת היא שהלוואי שאני לא הייתי יודעת אותם. יש דברים שפשוט קשה מדי לדמיין. רגעיה האחרונים בעולם הזה נלקחו היישר מתוך סיוט. אבל המשפחה לא הצליחה לשחרר, ולכן היא לא הצליחה לשחרר.

"תודה על הכול, שָׁר. אני יודעת שבעינייך היכולת לראות את המתים היא קללה ולא ברכה, אבל הענקת לי שלוות נפש."
אני לא מגיבה. אני יודעת שאני נותנת שלוות לנפשה, כפי שקרה לי עם אחרים לפני, אבל שלוות הנפש שלהם עולה לי בשלי. על הברכה הזאת, כמו שהיא קראה לה, שילמתי באובדן כל מראית עין של נורמליות. שילמתי באובדן משפחתי, חבריי וכל שמץ של תקווה. אני נכנסת לתחנת דלק לא רחוק מהכביש המהיר. אני לוקחת את תרמיל הגב שלי מהמושב האחורי ומוציאה ממנו מחברת ועט.

יש גופה מתחת לגשר יוקון בכביש 501

הפתק קצר ותמציתי. אין צורך להכביר מילים. אני מוציאה מעטפה וכותבת עליה את שמו של החוקר הממונה ואת הכתובת שקייסי מכתובה לי. אחר כך אני סוגרת את המכתב במעטפה ומדביקה עליה בול. אנחנו ממשיכות לעיר הקרובה ומוצאות את בניין הדואר, ואני משלשלת את המכתב לתיבת הדואר היוצא. קייסי פולטת אנחה קולנית, בצליל שאני יכולה לתאר רק במילה הקלה. "אני אלך לראות אותם עוד פעם אחת וזהו. אחר כך אני יכולה ללכת."

"בהצלחה, קייסי," אני אומרת. אני לא יודעת מה עוד להגיד.
מה עוד אפשר בכלל להגיד? דרך צלחה? תשלחי לי גלויה?
"תודה," היא אומרת בשקט. ואז היא נעלמת.

2

שרלוט

אני ממשיכה לנהוג שעות אחרי שקייסי נעלמה. בכל אופן אני מרגישה שעברו כבר שעות. אין לי מפה ואין לי תוכנית או יעד, אבל אני נוסעת. החיים שלי הפכו לאי-ודאות אחת גדולה.

הג'יפ שלי שומר על מהירות בכביש ההררי, מתפתל בעיקולים המסוכנים ולוקח אותי עמוק יותר ויותר לתוך האפלה - פשוטו כמשמעו. אף פעם לא ראיתי לילה חשוך כמו הלילה כאן בהרים. החשיכה כמעט מוחלטת, אבל ככל שזה אולי נשמע מוזר, היא לא מפריעה לי. המוח מגיב מוזר מאוד לפעמים. שש השנים האחרונות עברו עליי בבדידות ובפחד. לא פחד מהמתים, למרבה האירוניה, אלא פחד שהחיים שלי כבר שייכים להם, שלעולם לא אקבל את חיי בחזרה. אבל הלילה קיבלתי החלטה. הלילה אחזיר לעצמי את חיי. אחזיר לעצמי את השליטה. קהות חושים אופפת אותי וראשי מתרוקן ממחשבות. ולכן אני יודעת שקיבלתי את ההחלטה הנכונה. כשהמוחני מתחילה לגמגם והמנוע עובד שעות נוספות על האדים שעוד נותרו במכל הדלק, אני יורדת לשוליים. יש לי מאה דולר בעולם הזה והם בתא הכפפות, אבל לא אצטרך כסף במקום שאני הולכת אליו. הראשון שימצא את הראנר יכול לקבל אותו. אני משאירה את הפנסים דולקים והולכת, רועדת מקור, בנפש משותקת מאפלה שאני לא מצליחה למצוא את דרכי החוצה

ממנה. אלה לא חיים - זה סיוט. זה עינוי שאין לו סוף של מוות ושל שעבוד. ואני כבר לא יכולה לשאת את הכאב.

כעבור זמן לא רב אני מגיעה לגשר מעל נהר גועש. המים שוצפים בזעם בגלל כל הגשם. אני הולכת לאמצע הגשר, מניחה לידי לגלוש לאורך המעקה הרטוב ומסתכלת למטה על המים, חושבת איך זה יהיה לקפוץ, לתת למים לסחוף אותי ולקחת אותי מהחיים האלה - מחלום הבלהות הזה.

גם זה יעבור, אני משננת לעצמי שוב ושוב, אבל המילים איבדו את קסמן ואת השפעתן עליי. אולי כל השנים ראיתי במילים האלה גלגל הצלה, אבל למעשה הן היו משקולת שקשורה לי לקרסול ומושכת אותי לאט למצולות, מונעת ממני למצוא שלוה אמיתית. זה לעולם לא יעבור. תמיד אהיה שייכת למתים, ועל כן לעולם לא אחיה באמת.

הגיע הזמן לשחרר.

3 אייק

ממש מבאס להיות בלימבו. אתה רואה את כל האנשים שאתה אוהב סובלים ולא יכול לעזור להם. ההורים שלי נראים בסדר, רוב הזמן. גם אחי הקטן. אבל אני דואג בעיקר לג'ורג'. רוב האנשים קרובים לאחיהם ואחיותיהם, אבל בין תאומים יש קשר מיוחד שאחים רגילים לעולם לא יבינו. כל חיינו היינו החברים הכי טובים. ועכשיו אני מת.

"כן, אימא, אני אגיע לארוחה ביום ראשון." וכעבור רגע, "לא אני לא שיכור, ג'ורג' מרגיע את אימא שלי בטלפון. הוא לא משקר. הוא לא שיכור - בכל אופן עדיין לא.

"לא, אימא! הוא רק מכור לפאקינג קוקאין!" אני צועק. הם לא יכולים לשמוע אותי. טוב שכך. אם הייתה שומעת אותי מקלל ככה היא כבר הייתה מחטיפה לי.

אני לא שומע מה אימא שלי אומרת לג'ורג' בטלפון, אבל אני שומע את הבכי העמום. "אני יודע, אימא. גם אני מתגעגע אליו." הוא מכסה את עיניו בידו הפנויה, וכאב משתלט על פניו.

"שיט, ג'ורג', אני נאנח. אני לא יכול לראות אותו ככה. אני צריך לנתק, אימא. אני אוהב אותך." הוא לוחץ על מקש סיום השיחה בטלפון הנייד וצונח על הספה. על שולחן הזכוכית הסמוך יש שרידי אבקה לבנה, שקית קוק, הארנק שלו ובקבוקי

בירה ריקים. ג'ורג' רוכן קדימה ומרים תמונה ממוסגרת שלי במדים, מטקס סיום הטירונות. הוא נועץ מבט ארוך בתמונה ולבסוף מניח אותה בעדינות. הוא יורד מהספה, כורע על הברכיים מול השולחן ומוציא את רישיון הנהיגה שלו מהארנק. בשניות הוא מפצל גוש קוק לשלושה פסים קטנים. הוא מחזיר את הרישיון לארנק ומוציא שטר של דולר, מגלגל אותו לגליל צר ומסניף את השורה הראשונה.

"ג'ורג'! אני צועק. "די, אחי. למה אתה עושה את זה לעצמך?" אבל אין טעם כי הוא לא שומע את המילים המודאגות שלי. אני כבר לא מסוגל לראות את זה. ואני גם יודע שהזונה הזאת מיסטי נמצאת עכשיו בדרך לכאן. אני נגעל כשאני רואה אותו איתה. ברור לי שאחי במצב קשה ומתאבל על מותי והיא מנצלת את זה, מביאה לו סמים ומסניפה איתו כל עוד הוא משלם, ואז הם מזדיינים אפילו שאם החבר שלה ידע מזה הוא יקרע את ג'ורג' במכות.

אני נעלם ומופיע כמה מאות מטרים מגשר אניוק, ליד העיר. ג'ורג' ואני היינו באים לדוג כאן כשהיינו קטנים. כמה מהזיכרונות היפים ביותר שלי הם מכאן. בדרך לגשר בחשיכת הלילה, אני שומע את המים הגועשים של נהר הג'קסון. בימים האחרונים ירד גשם כבד, ומפלס המים גבוה. אני מקנא בנהר. הוא זז, הוא זורם, בתנועה מתמדת. בניגוד אליי. אני תקוע, שבוי בצורך שלי לתקן משהו שאני לא יכול לתקן.

נהרגתי לפני כמעט עשרה חודשים, וכל "האור הלבן" שאנשים מדברים עליו הוא סתם שטויות. בהתחלה לא ידעתי שאני מת. חשבתי שאני חולם. הייתי פתאום בבית עם אימא ואבא שלי, אבל כשניסיתי לדבר איתם הם לא שמעו אותי ולא הגיבו בכלל. קצת

אחר כך הם קיבלו את שיחת הטלפון שהודיעה להם שנהרגתי בהתפוצצות מטען באפגניסטן.

הדבר היחיד שהרגשתי כשכולם התמוטטו מהדיעה היה הלם. בשלב הזה עדיין חשבתי שזה רק חלום רע. שעוד רגע אתעורר ליד החבר שלי סנייפר במגורים שלנו, ונריץ שטויות כמו תמיד. אבל זה לא קרה. נאלצתי לצפות במשפחה שלי מתאבלת עליי, בלי שאוכל לנחם אותם. ג'ורג' איבד שליטה מאז מותי, ואני לא מסוגל לראות אותו ככה. אני יודע, בלי צל של ספק, שהוא העוגן שמחזיק אותי כאן ומונע ממני להמשיך הלאה, אל הלא נודע שממתין לי שם.

"זה גיהינום," אני ממלמל לעצמי. אני שקוע עמוק בהרהורי ולא מבחין באור הקלוש עד שאני כמעט על הגשר.

"אני מצטערת, סבתא. אני מצטערת, אקסל. מצטערת שאני לא חזקה יותר." מחשבותיי נקטעות לשמע בכי של אישה. עיניי מזנקות לעבר קולה. אישה רזה במעיל גשם שגדול עליה בכמה מידות, שערה הכהה רטוב ודבוק לראשה תחת גשם הזלעפות. מים נוטפים מקצה אפה. היא עומדת על מעקה הגשר, בוכה בקול. אני קופא במקומי כי אני לא יודע איך להגיב, אבל כשהיא מפסיקה פתאום לבכות ומרימה את ראשה, נשימתי נעצרת. עד עכשיו רגשותיה חשפו הרהורי התאבדות. עכשיו הבעת פניה ריקה. היא החליטה משהו. היא נושמת עמוק ומשלימה עם החלטתה ועם מה שהיא עומדת לעשות. ואני בטוח שהיא עומדת לקפוץ.

"לא!" אני צועק ורץ אליה, אפילו שאני יודע שהיא לא יכולה לשמוע אותי, אבל זו תגובה לא רצונית. כשראשה מזנק לכיווני אני כמעט נופל על התחת מרוב הלם. עיניה הכהות פוגשות את עיניי והיא נדרכת. היא שמעה אותי.

"לך מכאן!" היא צועקת אליי. אני מסתכל עליה בתדהמה,

בעיניים פעורות לרווחה ובפה פעור. היא רואה אותי! היא שומעת אותי! "לך!" היא צועקת שוב ומנגבת את אפה בשרוול המעיל. "את רואה אותי?" אני מניד את ראשי ומתקשה להאמין. היא עוצמת עיניים חזק וגונחת. "אתה מת." לא שאלה אלא קביעת עובדה. הגשם פוסק ושקט משתרר סביבנו. "את באמת יכולה לראות אותי?" אני שואל שוב, משוכנע שיצאתי מדעתי. "מת וטיפש," היא ממלמלת. "ברור שאני יכולה לראות ולשמוע אותך."

"אבל... איך?"

היא מפנה את ראשה ממני, ואני רואה אותה עוצמת עיניים שוב בפרופיל. "לך מפה. אני לא יכולה לעזור לך. אני כבר לא עוזרת למתים. תעזוב אותי ודי." היא מסתכלת על המים במבט עורג. שיט. עוד שנייה היא קופצת. "תקשיבי. איך קוראים לך?" "לא חשוב."

"לי זה חשוב," אני מתווכח. "לי קוראים אייק. אייק מקדרמוט. בבקשה, רדי משם. בואי נדבר על זה." "למה?" הצחוק שלה היסטרי, לא מובן. "בשביל שאוכל לסגור לך את הבעיה הלא פתורה שלך ותוכל לעבור לצד השני? אז אתה יודע מה, אייק?" היא אומרת במרירות. "אין לי כלום. יש לי מאה דולר ונגמר לי הדלק באוטו, אין לי חברים או משפחה שיעזרו לי, והכול בגללכם. כי המתים לא עוזבים אותי רגע אחד בשקט!" קולה רועד מעוצמת הרגשות ודמעות זעם ממלאות את עיניה.

אני משפשף את ראשי בתסכול ומחפש את המילים הנכונות. היא רואה אנשים מתים. לי זה נראה יתרון, אבל מבחינתה יש לזה המון חסרונות. היא לבד בעולם, מן הסתם. מבטי מצטלב

שוב במבטה ואני שואל, "ומה אם אני אוכל לעזור לך עם כל זה?
כלומר... עם הרוב? מה אם אנחנו נעשה הסכם?"
"הסכם?"

"אני אכיר לך כמה אנשים נחמדים, אני אעזור לך למצוא
עבודה, מקום לגור, ואת... את יכולה לעזור לי לסגור פינות." היא
מסתכלת על המים ומנידה את ראשה בביטול. "תקשיבי, אני לא
מכיר אותך ולא יודע מה עברת, אבל אני יודע שהייתי נותן הכול
כדי להיות בחיים עכשיו, בכל מחיר." דמעות זורמות על פניה,
ונדמה לי שהמילים שלי חודרות לליבה. "אל תבזבי את מה שאני
ורבים אחרים לא זכינו לקבל," אני מפציר בה.

היא ממשיכה להסתכל במים. המשיכות באף הן הדבר היחיד
שמפר את הדממה, ולבסוף היא מנידה את ראשה ויורדת מהמעקה
בחזרה לכביש שעל הגשר. "אתם לא עוזבים אותי לרגע. אפילו
להתאבד אני לא יכולה!" היא רוטנת ומתחילה לצעוד בכעס לכיוון
הגי'פ שלה.

"לאן את הולכת?" אני צועק ומתחיל לרוץ כדי להדביק אותה.
המוח שלי בעומס יתר. היא רואה אותי ומדברת איתי. אני מת כבר
חודשים ולא היה לי עם מי לדבר חוץ מעצמי. זה מדהים!
"הראנר שלי שם," היא ממלמלת, כאילו זה לא ברור לי, ורועדת
מקור.

"אם את צריכה דלק, התחנה הכי קרובה היא שם." אני מצביע
מאחוריי. "של מרסר. הם זוג נחמד. יעזרו לך."

היא עוצרת לרגע ומסתכלת עליי. פניה מוטות בזווית מול
האור מפנסי הרכב ואני רואה את עיניה האפורות והן כמעט
עוצרות לי את הנשימה. קשה להסביר למה הכאב במבטה מרהיב
כל-כך ביופיו. היא נראית כמו חיית פרא, ישות שאמורה לשוטט

חופשי ואיכשהו נלכדה. שיערה הכהה רטוב ודבוק לפנייה, וכל-כך בא לי להושיט את ידי ולהסיט אותו לאחור כדי שאוכל לראות את כולה. מבטינו נעולים זה על זה זמן רב, ושפתיה הרועדות הולכות ומכחילות. היא קופאת מקור.

"אנחנו מוכרחים לחמם אותך. תני לי לעזור לך..." אני משאיר את המילה האחרונה תלויה באוויר, רומז לה שאני מחכה שתאמר לי את שמה.

היא נושמת עמוק ונאנחת. "שרלוט", היא אומרת בשקט. "אבל אנשים קוראים לי שר". שרלוט. אני מחייך בשקט כשאני שומע את שמה. הוא יפה כמוה.

"אוקיי, שרלוט. יש לך בגדים יבשים?"

"באוטו". היא רצה קדימה ופותחת את הדלת האחורית בצד של הנהג, ונכנסת. כעבור שניות אחדות היא מגיחה עם תרמיל גב ותיק קטן. היא מכבה את הפנסים וסוגרת את הדלת כשהגשם מתחיל להתחזק שוב. היא מרימה את ראשה אל השמיים ומניחה לגשם להצליף בפניה בפראות. ידה הפנויה מתרוממת מעלה והיא נועצת אצבע משולשת אל האפלה. אני צוחק. הייתי רוצה לכסות אותה, לסחוב את התיקים שלה, אבל... אני לא יכול.

היא עוקפת אותי בהליכה מהירה ואני ממהר להצטרף אליה. "אני מצטער שאני לא יכול לעזור לך לסחוב."

היא מגחכת בשקט. "גם אני מצטערת שאתה לא יכול." כעבור שנייה היא מוסיפה, "כלומר, אני מצטערת שאתה לא יכול לסחוב כי אתה לא חי." המילים תלויות בכבדות באוויר והגשם מכה בנו ללא רחם. "איך זה קרה?"

אני דוחף את הידיים לכיסים ונאנח. "מטען חבלה. אפגניסטן." "שיט", היא נאנחת. "מצטערת."

"אם כבר ללכת..." המשפט גווע לפני סימומו, והיא מהנהנת בהבנה. למות זה באסה. בלי אם, בלי אבל, פשוט בלי. אבל לפחות זה היה מוות נאצל. יש דרכים גרועות יותר למות.

"אז לאן אתה לוקח אותי?"

"את לא יודעת איפה את?" אני אומר בתדהמה מעושה.

היא מחייכת בביישנות. "לא היה אכפת לי לאן אני נוסעת. תכננתי להמשיך עד שייגמר לי הדלק ואז.... אתה... קלקלת לי את הסוף."

"לא יכול להגיד שאני מצטער על זה," אני עונה בכנות. "זה

באמת עד כדי כך קשה?"

הגשם מפסיק שוב בפתאומיות, כאילו אלוהים בכבודו ובעצמו לחץ על המתג, ושנינו עוצרים ומסתכלים למעלה. כעבור כמה שניות היא מחדשת את הליכתה ואני אחריה. הקול של מגפיה הדורכים במים מפר את הדממה. "כל יום בשש השנים האחרונות הייתי עם המתים. אין לי חברים - החברים שהיו לי חושבים שהשתגעתי, ההורים שלי לא ידעו מה לעשות איתי אז הם פשוט העמידו פנים שאני לא שם, ועל חבר בכלל אין מה לדבר. אז כמו שאתה מבין, אין לי שום דבר חוץ ממוות. החיים שלי כוללים רק עזרה למתים לסגור עניינים לא פתורים כדי שהם יוכלו לעבור הלאה, ודי, התעייפתי."

רואים עליה. פניה החיוורות ועיניה השקועות מעידות על חיים קשים. "אני יכול לעזור לך ואת יכולה לעזור לי, שרלוט. הגעת למקום טוב. הוא ימצא חן בעיניך."

"ואיך קוראים למקום הזה?"

"זורם ספרינגס. עיירה קטנה במחוז באת."

"זורם ספרינגס?"

"כן. המקום שאליו הולכים לחדש את הגוף ואת הנפש," אני אומר בקול של קריין פרסומות. "בריכות ג'פרסון? לא שמעת עליהם?"

"לא," היא עונה.

"אלה מעיינות מיוחדים... מים חמים כל השנה. הגנרל רוברט אי. לי ותומס ג'פרסון היו באים לכאן הרבה."

"מה אתה אומר?" היא אומרת ביובש, בלתי מתפעלת בעליל.

"בכל אופן," אני ממשיך. "את במקום טוב."

"אני עדיין בוירג'יניה?"

"כן."

"ואיך בדיוק אתה יכול לעזור לי לדעתך?"

"את צריכה מקום לנחת. את צריכה עבודה. אני יכול לעזור לך

עם זה."

"איך? אתה מת." היא מציינת את המובן מאליו.

אני עוצר בבת אחת. "באמת? את רצינית?" אני אומר בהלם מעושה והיא מגלגלת עיניים, וצל של חיוך מדגדג את זוויות שפתיה. אנחנו חוזרים ללכת ואני עונה על שאלתה. "אני מכיר את האנשים בעיר הזאת. מה הם אוהבים ומה הם לא אוהבים. אני יכול לעזור לך להתחבר איתם."

"מה אתה רוצה בתמורה?"

אני רואה את ג'ורג' בעיני רוחי, ומרגיש את המשקל הרובץ על

החזה שלי. "יש לי אח שעובר תקופה קשה."

"עניין לא פתור," היא מסננת ונאנחת בקול.

"תקשיבי, אני יודע שנמאס לך לעזור לאנשים כמוני, אבל אני

לא כמו כולם. אני רוצה לעזור לך גם. אם אני אוכל לעזור לך,

תסכימי לעזור לי?"

"אין לי ממש ברירה," היא ממלמלת ומושכת בכתפיה, מיטיבה

את התיקים כדי לשפר את האחיזה. "בסדר. סגור."

4

שרלוט

מוזר איך תוכניות יכולות לקבל תפנית חדה כל-כך תוך דקות ספורות. לפני ארבעים דקות, חיי כמעט הגיעו לקצם. הייתי בטוחה בכך. אבל אז אייק צץ פתאום ומשבש לי את התוכניות. אני חושבת שהמילים שלו הן מה שהחזירו אותי.

תקשיבי, אני לא מכיר אותך ולא יודע מה עברת, אבל אני יודע שהייתי נותן הכול כדי להיות בחיים עכשיו, בכל מחיר.

התאבדות היא מעשה אנוכי. סטירה בפרצוף של כל מי שמת ורצה לחיות. ולכן, בחשש כבד, הנחתי לגבר השרירי והגבוה הזה להשיב אותי לעשתונותי. עכשיו אני עומדת מחוץ לחנות תחנת הדלק של מרסר והוא עומד לידי. החנות ישנה, השלט המואר נראה בן עשרות שנים.

"אני רואה שמר מרסר עובד הלילה. הוא ידידותי מאוד. תיכנסי ותגידי לו שהמכונית שלך נתקעה. הוא יעזור לך." הוא מחייך חיוך עקום. ניסיון לעודד אותי, אני מניחה. הוא יפה תואר, רחב ושרירי מאוד, אולי מטר שמונים וקצת, אבל החיוך שלו הוא הדבר הכי יפה בו.

אני נושמת עמוק, וכשאני מתקרבת לדלת אני קולטת את השתקפותי בחלון. שערי רטוב ודבוק לראשי ובגדיי תלויים עליי, כבדים ונוטפים. אני נראית כמו בובת סמרטוטים. אני נראית זוועה.

"הוא יחשוב שאני פאקינג נרקומנית," אני אומרת ומעבירה את אצבעותיי בקשרים בשערי הרטוב. "תראה איך אני נראית."

אייק צוחק וחיוכו הקורן מחמם את ליבי. "הוא לא יחשוב את זה. יש בעיר הזאת הרבה אנשים טובים, שרלוט. ומר וגברת מרסר הם מהטובים ביניהם. תסמכי עליי."

"בסדר," אני נושפת ונכנסת. גבר מבוגר עם גבות אפורות עבות ועיניים טובות מקדם את פניי בחיוך מודאג.

"את נראית רע, ילדה. את בסדר?" הוא שואל ויוצא מאחורי הדלפק לכיווני.

"כן, אדוני. המכוננית שלי נתקעה משהו כמו שלושה קילומטר מפה והלכתי בגשם."

"אוי ואבוי, שלא תחלי." הוא מניד את ראשו ודאגה כנה חרוטה על פניו. "אני יכול לבדוק את המכוננית שלך בבוקר. יש מוטל כמה קילומטרים מכאן, ותוכלי לישון שם הלילה. אני יכול לקחת אותך לשם בעצמי." הוא ממהר ללבוש מעיל ותולה על הדלת שלט "יצאתי לעשר דקות", מסמן לי לצאת ונועל.

"זה כל-כך יפה מצידך," אני ממלמלת בהלם. מי מציע לזרה מוחלטת - שנראית מכורה לסמים - טרמפ באמצע הלילה? מר מרסר רק מחייך ומהנהן בדרכנו לצד הבניין.

אני מופתעת כשהוא מוביל אותי לפורד הייבוי ופותח את הדלת בצד שלי. איזה איש נחמד, אני חושבת לעצמי. כשהוא נכנס ומתניע הוא גם מפעיל את החימום ואני אסירת תודה. אייק יושב לשמאלי, בינינו, אבל מר מרסר לא רואה אותו מן הסתם. השיר "Okie from Muskogee" של מרל הגארד מתנגן בשקט ברדיו, ואני מתכווצת בתוכי כי זה מתאים כל-כך למצב הנוכחי.

"אני ביל מרסר, אנב." אני מבינה פתאום שהוא חושב שנכנסתי איתו למכוננית אפילו בלי לדעת את שמו. הייתי צריכה להציג

את עצמי, אבל אייק כבר אמר לי את שמו. אני כל-כך עייפה, לא חושבת בצלילות.

"שרלוט, "אני משיבה. "אבל רוב האנשים קוראים לי שר."

"מאיפה את, שר?"

"נולדתי וגדלתי באוקלהומה."

"היי... גם את אוקית, "הוא אומר ופניו מאירות בעוד חיוך. "כמו

בשר, "הוא אומר.

אני מחייכת. "בדיוק חשבתי אותו דבר."

"את רחוקה מהבית, "הוא אומר ומוסיף לזה מבט מודאג.

"אתה מספר לי, "אני מאשרת את ההבחנה.

אנחנו מגיעים למוטל וורם-ספרינגס ומר מרסר נכנס איתי

למשרד שמעליו שלט ניאון מהבהב המצהיר על חדרים פנויים.

"היי, ביל, מה שלומך?" אישה חסונה וגדולה עם שיער אדום

לוהט שעיניה מאופרות בכבדות בצלליות סגולות קמה מכורסת

טלוויזיה מול מסך שטוח.

"ג'ינג'ר, זאת שרלוט, אבל היא אוהבת שקוראים לה שר."

"שלום לך, שר, "ג'ינג'ר מקבלת אותי בחיוך רחב בין לחיים

שמנמנות. "נראה שעבר עלייך לילה קשה."

אני מושכת בכתפיים ומשיבה לה בחיוך מבויש. "אפשר להגיד."

"שום דבר שמקלחת חמה לא יכולה לסדר, "אייק מתלוצץ, אבל

אני מתעלמת ממנו. לקח לי שנים ללמוד להתעלם מהמתים ולא

לענות להם ליד אנשים אחרים. אפילו מבט לכיוונם יכול להשאיר

על אנשים רושם שאני מוזרה.

"חדר עולה ארבעים דולר ללילה, אבל את מקבלת טלוויזיה

בכבלים ויופי של מים חמים."

ארבעים דולר? זול בטירוף. אני שומטת את התיקים לרצפה

ומתחילה לפתוח את התרמיל, כבר חושבת על המקלחת החמה

והמיטה החמה ומתחילה לרעוד בציפייה, אבל פתאום נזכרת שהשארתי את הכסף בתא הכפפות באוטו. שיט! פניי מסמיקות כעגבנייה כשאני קמה ומרימה את התיקים שלי. "אני כל-כך מצטערת שבזבזתי לך את הזמן, מר מרסר, אבל שכחתי את הכסף שלי באוטו. אני פשוט אחזור ואישן שם הלילה." תחושת השפלה מציפה אותי כשאני מלכסנת מבט אל אייק, שעוצם את עיניו כי הוא מבין כמה זה מביך אותי.

"שטויות, ילדה." מר מרסר מניף את ידו בכיטול. "אני אשלם. את יכולה להחזיר לי בפעם אחרת, אחרי שתביאי את הכסף." "אני לא יכולה להסכים, אדוני." אני מנידה את ראשי בהדגשה. אני לא רוצה נדבות.

"למה לא?" אייק שואל בזרועות פשוטות קדימה. "את קופאת מקור וצריכה לישון!" שוב, אני מתעלמת ממנו, וזה קשה עם שפת הגוף והטון האנרגטיים שלו.

"חמודה, את צריכה לנוח. אם תברחי מחר בלי לשלם לי, ארבעים דולר לא יהיו סוף העולם בשבילי. לפחות אני אדע שישנת לילה במקום בטוח. זה ייתן לי שקט נפשי." מר מרסר נועץ בי מבט רך ומושיט את הכסף לג'ינג'ר. אני מתעבת את הרחמים בעיניו. אני בטח נראית כמו הומלסית נודדת - וטכנית, זה בדיוק מה שאני.

"אז קח את זה," אני אומרת ופותחת את הסוגר של השרשרת עם תליון צלב הכסף שלא הורדתי מצווארי כבר שנים. "תשמור את זה אצלך וככה תדע שאני חוזרת. זה משהו שיקר לי מאוד, ואני לא אמשוך לשום מקום בלעדיו. אבל בבקשה אל תמכור אותו. אני אתן לך את הכסף מחר."

מר מרסר לוקח את הצלב וחיוך עדין מרחף על שפתיו. "אני מבטיח." הוא ניגש לדלת, ורגע לפני שהוא יוצא הוא אומר, "לילה טוב, שר."

"תודה, מר מרסר. אתה נדיב מאוד." אני מחווה בראשי.
"אוקיי מותק, יש לי חדר מוכן בשבילך," ג'ינג'ר אומרת ויוצאת
מאחורי הדלפק.

"זה ממש מפתיע. יש לה כרגע רק חדר אחד תפוס," אייק מגחך,
ואני משתדלת לא לחייך.

ג'ינג'ר לוקחת אותי לחדר מספר שלוש-עשרה, החדר המרוחק
ביותר מהמשרד שלה. אני משערת שהיא מקפידה על פרטיותה.
"אל תשכחי לנעול את הדלת אחרי שאני יוצאת, ואם תצטרכי
משהו פשוט תחייגי אפס בטלפון והשיחה תגיע ישר אליי."

"תודה, גברתי," אני מחייכת בהערכה.
"מתי אכלת בפעם האחרונה, מותק? נראה לי שתיכף הרוח
תפיל אותך. הכנתי עוף מטוגן לארוחת ערב ונשארו לי כמה
חתיכות. אני יכולה לחמם לך."

"זה כל-כך נחמד מצידך. אני חושבת שמה שאני באמת צריכה
כרגע זה מקלחת טובה ומיטה נעימה, אבל תודה."

"בסדר, יקירה. לילה." אחרי שהדלת נסגרת אני צונחת
על המיטה. אייק מתיישב בכורסה צהובה עם ריפוד חיקוי עור
שעומדת ליד הדלת.

"זה המוטל היחיד בעיר?"

הוא צוחק. "יש המון מקומות אירוח במחוז, ויש גם את
הפלאנטיישן, שהוא יותר אתר נופש לעשירים. המוטל הזה מדורג
הרבה יותר נמוך, כמובן, אבל בשבועות הקרובים אין לי ספק שהוא
יגיע לתפוסה מלאה."

"למה?"

"כי הסתיו הוא העונה שלנו בתיירות. אנשים באים מרחוק
להתרחץ במעיינות ולראות את השלכת," הוא מסביר. אני מקשיבה
לו וכולי רועדת מקור ועדיין בבגדיי הרטובים.

"את צריכה להוריד את הבגדים הרטובים ולעשות מקלחת חמה," אייק מאבחן.

"כן, אימא," אני נאנחת וקמה. אני נועצת בו מבט לרגע והוא מסתכל עליי בחזרה.

"אתה מתכוון לתת לי קצת פרטיות?"

"אל תתייחסי אליי. אני מת." יש לו חיוך קורן ומושלם שעושה לי פרפור בבטן.

"אני לא מתפשטת לידך, חייל," אני מודיעה לו.

"חייל שנפל בקרב, מת ומרחף בלימבו, לא יכול לקבל אפילו הצצה קטנה? זה אכזרי, שרלוט." הוא עוצם את עיניו חזק בכאב מעושה.

צחוק קטן בורח לי כשאני מתחילה לפשפש בתיק ומזהירה אותו, "וכדאי מאוד שגם לא תציץ לי במקלחת."

הוא פורץ בצחוק. הצחוק שלו עשיר ועמוק, ואני צוחקת עוד קצת. "בבקשה. מה הטעם להיות מת אם אסור לי אפילו להציץ לבחורה במקלחת בלי שהיא יודעת?"

"אבל אני כן אדע," אני מזכירה לו. "שיט!" אני מקללת וזורקת את בגדיי על המיטה.

"מה קרה?"

"כל הדברים שלי נרטבו, איזה זין," אני מייללת.

"יש לך פה מלוכלך," הוא מעיר בחיוך.

"ו...?"

"מוצא חן בעיניי," הוא מושך בכתפיו.

"אז אני אצטרך לישון בעירום הלילה," אני נאנחת.

"יש אלוהים," אייק נושא את עיניו לתקרה וסופק את ידיו

בשבח לאל.

"אתה לא ישן כאן," אני מדגישה.

"היה שווה לנסות", הוא רוטן בתבוסה. בדרכי למקלחת אני רואה את אייק בוהה ברצפה. "אתה בסדר?" מבטו פוגש את עיניי והוא מניד את ראשו. "אין לך מושג מה זה להסתובב חודשים שלמים בלי שאף אחד רואה אותך ושומע אותך." הוא לא המת הראשון שאומר לי את זה. אני מנסה לגלות הבנה ולזכור את זה בכל פעם שאני מתוסכלת מנשמה חדשה שצצה לי פתאום, אבל לפעמים זה קשה. אנחנו מביטים זה בזה רגע ארוך ולבסוף הוא קם. "אני הולך לבדוק מה שלום אחי ולתת לך קצת שקט. אני אחזור לפני שתתעוררי." הדסקיות שלו מצלצלות כשהוא זו. "אוקיי", אני בולעת את הגוש בגרוני, ופתאום עצוב לי שהוא הולך. בדרך כלל אני חוגגת את זה. זמן לבד עם עצמי. אבל משום מה, אני רוצה להכיר אותו. הוא הנשמה הראשונה שפגשתי שהעמידה את צרכיי שלי לפני שלה. "להתראות בבוקר." "לילה טוב, שרלוט", הוא אומר, ונעלם.

5 אייק

אני הולך לראות מה שלום ג'ורג'. הוא שוכב מעולף ליד מיסטי, ששדיה חשופים לעיני כול. אבל הוא נושם. זה מה שהכי מפחיד אותי. שהוא פשוט יהרוג את עצמו עם מנת יתר. בעשרת החודשים שעברו מאז מותי ג'ורג' רזה מאוד, ועכשיו הוא נראה חצי מת בעצמו. הוא מאשים את עצמו במותי, כאילו היה יכול למנוע ממני להתגייס לצבא, או שאילו היה שם איתי היה יכול להציל אותי. ההחלטה להתגייס לצבא הייתה בחירה שלי. זה מה שרציתי ואני לא מתחרט על שום דבר, חוץ מעל מה שהמוות שלי עושה לו. אבל עכשיו יש תקווה. שרלוט. היצור הפראי והיפה שאולי יהיה התשובה. אבל גם היא משוועת להצלה, אני רואה את זה. מפחיד לחשוב שאם הייתי מגיע לגשר רק כמה דקות אחר כך, אולי לעולם לא הייתי פוגש אותה. אני צריך רק להבין איך אני יכול לעזור לה בזמן שהיא עוזרת לג'ורג'. אני צריך להחליט איך לעזור לה, ולאחי, לא להרוג את עצמם.

* * *

תשע בבוקר ושרלוט עדיין ישנה. היא נראית שונה עם שיער יבש ובאור היום. שערה הכהה בוהק ורך, פזור על הכרית. שפתיה

ורודות עכשיו, לא כחולות כמו אתמול. היא שוכבת על הבטן, והשמיכה בקושי מכסה לה את התחת. עורה נראה חלק וחלבי, והייתי נותן הכול כדי לגעת בו. אני יודע שאסור לי להסתכל עליה ככה, אבל זה חזק ממני. אני אולי מת, אבל אני עדיין גבר - אני אוהב להסתכל על נשים יפות.

אני חייב להעיר אותה. היא צריכה להגיע למכונית שלה, ואנחנו צריכים למצוא לה עבודה מיד.

"לקום! לקום! לקום!" אני צועק ומוחא כפיים מול הפרצוף שלה. היא מתעוררת בבהלה ועיניה מפוחדות. אני זוכה בהצצה נדיבה בשדיה, ושאלוהים יעזור לי איזה יופי, כלומר, אני אולי סתם גבר דפוק, אבל אני מסתכל ונהנה בלי בושה עד שהיא מרימה את השמיכה ומסתירה אותם. אוף, אני מה זה מתגעגע למגע של אישה. לרכות שלהן, לחום שלהן.

"אני אהרוג אותך!" היא צועקת.

"קצת מאוחר מדי לזה, בייב, אני מבליט את הסנטר. היא זורקת עליי כרית, שעוברת דרכי ונוחתת על הרצפה מאחוריי.

אני מפהק. "ממש הכאבת לי."

"אל תעיר אותי ככה אף פעם!" היא צועקת. "אני בלי בגדים!"

"באמת? לא שמת לי לב," אני אומר בתמיהה מעושה.

"אידיוט!"

"איזה מצב רוח סוער יש לנו על הבוקר," אני צוחק כשהיא קמה עטופה בשמיכה. גם למתים יכול לעמוד. אני מפנה לה את גבי כדי שלא תראה, ומדמיין את עצמי מלקק את גופה הארוך והרזה. אוף! היא לוקחת את התיק שלה ורצה למקלחת. טורקת את הדלת. אז היא לא במיטבה בבקרים. כשהיא יוצאת, היא עם ג'ינס דהויים מרובי חורים וגופייה שחורה. שיערה הכהה פזור והיא התאפרה קצת. היא עדיין נראית עייפה ושברירית, אבל גם רעננה יותר, וזה

משמח אותי. אני לא מכיר אותה טוב, אבל מקווה שבסוף אוכל לעזור לה למצוא קצת אושר.

"כמה ראית?" היא שואלת כשהיא סוגרת את הרוכסן של התיק שלה.

"לא הרבה," אני מושך בכתפיי ונאנח בהקלה. "רק את השדיים," אני מוסיף בנונשלנטיות, והיא זורקת עליי מברשת שיער, שחודרת דרכי ופוגעת בקיר.

"חשבת שסיכמנו כבר שזה לא עובד."

"אתה מעצבן," היא רוטנת ותולה את תרמיל הגב על כתפה.

"הם נורא יפים, שרלוט." אני מחמיא לה והיא מסמיקה, אבל מחייכת בעל כורחה.

"יש לך מזל שאני יכולה רק לשמוע ולראות אותך. אם הייתי

יכולה לגעת בך, היית מדבר עכשיו בסופרנו."

אני צוחק והיא פותחת את הדלת וטורקת אותה בפניי. אני מופיע שוב לידה, בחוץ, ואנחנו הולכים למשרד הראשי לצ'ק אאוט, אבל ג'ינג'ר מחייכת ומנידה את הראש.

"מר מרסר הלך הביתה וסיפר עלייך לגברת מרסר. היא באה

הנה על הבוקר ושילמה על החדר שלך עד ליום ראשון."

"מה?" שרלוט מביטה בה בתדהמה, כאילו צמח לה פתאום

ראש חדש.

"היא גם השאירה לך את זה." ג'ינג'ר נותנת לה שקית קטנה

שקופה ובתוכה התליון של שרלוט.

"למה הם עושים את זה בשבילי?" שרלוט שואלת, אבל במקום

להסתכל על ג'ינג'ר, היא מסתכלת עליי.

"אני חושבת שאת מזכירה להם את הבת שלהם. היא מתה לפני

יותר מעשר שנים," ג'ינג'ר אומרת ומחייכת בעצב.

שרלוט נאנחת אנחה עמוקה, ואני רואה כמה זה משפיע עליה.

עיניה האפורות מושפלות כשהיא מעכלת את המידע. "תודה, ג'ינג'ר."

"אה, וגם את זה." ג'ינג'ר מניחה שקית נייר חומה על הדלפק. "מאפינס אוכמניות שהכנתי בעצמי. את צריכה לאכול, ילדה. להעלות קצת בשר על העצמות. זה מה שהגברים במחוזותינו אוהבים לראות על אישה."

"אני אוהב ישבנים ולא יכול לשקר." אני עושה את הראפר סר מיק אלוט ומנענע את המותניים. אני רואה רמז לחיוך על שפתיה, ויודע שהיא רוצה לצחוק עליי.

שרלוט מחייכת לג'ינג'ר ולוקחת את השקית. "כל-כך נחמד מצידך. תודה רבה."

"להתראות אחר כך, מותק. אה וגברת מרסר, אני קוראת לה סוזן, אמרה שמר מרסר ארגן גרר למכונית שלך הבוקר לתחנת הדלק שלהם. הם מילאו לך דלק והביאו אותה לכאן. היא אמרה שהיא חונה ליד הקיר הצדדי של המוטל."

שרלוט מסתכלת עליי ישירות. שמתי לב שהיא כמעט אף פעם לא עושה את זה בנוכחות אנשים אחרים. "אמרתי לך שהם אנשים טובים," אני מושך בכתפיי. "בואי."

"תודה, ג'ינג'ר." שרלוט מנופפת לה ביציאה.

"מה זה המקום הזה? פאקינג סדרה משנות החמישים? למה כולם כל-כך נחמדים? זה מפחיד."

"לא כולם," אני זורק בצחוק קל. "את עוד תכירי גם את הדפוקים של העיר."